

Anastasia de Elina ADAM

Zgomotul ploii în geam îl trezi. Iși ridică greoi capul de pe birou, parcă totul se învârtea în jur, auzul i se umpluse de sunetul plin al picurilor care ar fi vrut să treacă prin materia sticloasă și să-l învăluie cu totul. Mansarda apartamentului era inundată de o lumină aproape mată, dar cât se poate de vie, era un sfârșit de martie îndrăzneț, primăvara curgea din cer și irumpea din pământ cu o vivacitate densă, care îți inunda toate intrândurile ființei. Se uita când la ochiul oval al ferestrei pe care curgeau valurile de ploaie, ca o poveste, când la biroul la care așipise, cu capul pe palme, înconjurat de niște foi cu un scris regulat și curat și de niște poze de mici dimensiuni, ca acelea pe care le pui într-un carnet de note ori într-un portmoneu pentru a ameți și poate chiar a învinge, într-o înfruntare cât se poate de curată, fiara uitării.

Își mută privirea la chipul fetei din fotografie: era împodobit cu un zâmbet fin, enigmatic, privea în sus, spre verdea crudă al unui copac din apropiere, mirată și parcă fericită de izbucnirea vieții după o iarnă geroasă și monotonă. O cunoștea? Nu-și putea aminti nicicum, vagi imagini i se perindau prin amintire, voici îndepărtate îl chemau. Iși luă haina și ieși dezinvolt din apartament. Ploaia încetase, soarele se grăbea și el, vesel, să se alăture vieții care sălta în aburi pe străzi, precum în ochi așa și în inimile trecătorilor.

Luca se puse pe alergat, simțea că, dacă nu se grăbește, va pierde momentul pentru care îi fusese dat să ajungă aici ori mai degrabă pentru care fusese trimis. Trecu în fugă pe sub porți, aruncă un surâs fugar contururilor mărețe din piatră care, datorită ploii și luminii, emanau o strălucire nouă, și porni în jos spre locul unde simțea că este chemat. La mică distanță o văzu: era împreună cu o prietenă. Surâdea, purta o rochie înflorată în nuanțe de violet și verde, care contrastau puternic cu părul foarte închis la culoare, ridicat lejer într-un coc, accentuând senzația de naturalețe, de curăție. Lumina îi străbătu piatra din cercelul minuscul din urechea dreaptă, fu suficient să o străpungă și ea să devieze înspre el: o prinse între pleoape și zâmbi. Vocea ei era plăcută, caldă, aproape șoptită. O ușoară tristețe îi învăluia chipul ca un nimb, se mișca încet, aproape plutind, atentă fiind la indicațiile fotografului. *Foarte bine! Suntem gata!*

Luca nu știa ce să facă. Ar fi vrut să o oprească, dar ce să-i spună? Nu știa nici el ce căuta acolo sau pe cine, simțea doar că această fată cu ochi blânzi ar putea să-i ofere un răspuns la căutările lui. Inghițindu-și emoția, Luca fu din doi pași lângă cele două prietene le spuse agitat:

- Salut! Aăă, eu sunt Luca. Frumoasă ședință foto... faceți des chestia asta? Păreați foarte dezinvolve în fața aparatului.

Fetele se uitară mirate una la alta, chicotiră și spuseră dedodată:

-Daaa, suntem modele profesioniste. Facem un portofoliu pentru o revistă super, spuseră ele, nemaiputându-și stăpâni râsul. Da' de unde! Făceam și noi pozele pentru sonetele de sfârșit de liceu. Am tot așteptat să prindă viața copacii ăștia. Toată iarna i-am privit de la geamul clasei. Acum ni s-a părut momentul cel mai bun pentru o poză. În fond, ne vom aminti mereu de anii aceștia. Nu, Ana? zise prietena fetei care îi atrase atenția lui Luca.

Ea nu spunea nimic. Chipul ei era încremenit în aceeași aureolă de mister și însingurare. Întoarse capul spre bărbatul curios și îi aruncă un zâmbet. Pentru o clipă, Luca păru că zărește exact ipostaza fetei din fotografie, cu aceeași lumină pe chip, cu aceeași blândețe dublată de tristețe. Privirile lor se întâlneau pentru o clipă și Luca simți cum rămâne suspendat între două lumi. O stare de grație îl învăluia, nu simțea nici teamă, nici curiozitate, doar o stare de echilibru, de acasă.

Primăvara se oprise parcă din iureșul ei verde. Cineva apăsase butonul pauză și lumea se oprise, toată creația încremenise în sublimul clipei, pasărea nu mai dădea din aripi, aerul încetase să mai respire, pașii se opriseră la câțiva centimetri deasupra pământului, sângele și sevele verzi își domoliseră până la neant curgerea.

Mintea și inima lui se umplură de acest inefabil pe care nu știa cum să-l prelungească. Un gust proaspăt, ca și anotimpul de afară îi inundă ființa. În același timp însă, o durere surdă, ca o lovitură în moalele capului, îl făcu să-și piardă, brusc, cunoștința. Cineva trase o violentă tușă cât se poate de închisă pe tabloul luminos din care făcuse parte. Și încă una atât de vie. Un sentiment de neputință îl absorbise cu putere când, de undeva, de departe, o lumină îl chemă și un miros de sare îi umplu nările.